

Π ε ρ ι ε χ ό μ ε ν α

ΠΡΟΛΟΓΟΣ 15

ΦΟΥΛΑ, ΚΑΣΤΡΟΥ, ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ ΚΙ Ο ΜΟΣΚΙΟΣ:

«Καημένε Αθανασόπουλε, τι σου 'μελλε να πάθεις,
από κακούργα πεθερά...» 21

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ ΔΗΜΗΤΡΕΑ: Δηλητηρίασε με παραθείο μάνα,
αδελφό, θεία κι ένα πεντάχρονο αγοράκι κι αποπειράθηκε
να θανατώσει κι ένα τετράχρονο κοριτσάκι.

Καταδικάστηκε τετράκις σε θάνατο κι εκτελέστηκε 45

ΣΤΑΥΡΟΥΛΑ ΓΚΟΥΒΟΥΣΗ: Βασάνισε την έγκυο νύφη της,
την έδεσε με σχοινί και με τη βοήθεια του γιου της την
πέταξε ζωντανή στη στέρνα και την έπνιξε. Αργότερα
έκλαιγαν και δήθεν έψαχναν να τη βρουν!

Καταδικάστηκαν σε θάνατο κι εκτελέστηκαν 63

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΜΕΡΔΗ: Έριξε στη φασολάδα παραθείο
και δηλητηρίασε τον γαμπρό της γιατί δεν τον ήθελε.

Καταδικάστηκε σε θάνατο κι εκτελέστηκε.

Για συνέργεια καταδικάστηκε και η σύζυγος του θύματος
σε ποινή κάθειρξης 85

ΑΘΑΝΑΣΙΑ ΑΓΓΕΛΙΝΟΥ: Η θρησκευόμενη γυναίκα που
πολτοποίησε με μια αξίνα το κεφάλι του άντρα της την ώρα
που κοιμόταν. Καταδικάστηκε σε θάνατο κι εκτελέστηκε 97

- ΡΑΠΤΗ ΣΠΥΡΙΔΟΥΛΑ: Η υπηρετριάουλα που τη βασάνιζε
και τη σιδέρωνε με το ηλεκτρικό σίδερο η αφεντικίνα της.
Μια υπόθεση που προκάλεσε πανελλήνια συγκίνηση
κι έγινε σύμβολο για την εποχή της 111
- Η ΖΑΚΥΝΘΟΣ ΑΝΑΣΤΑΤΗ: Μια δεκαεννιάχρονη
θανάτωσε με δηλητήριο πατέρα κι αδελφό κι αποπειράθηκε
να εξοντώσει και τη μάνα της, για να μπορέσει να ζήσει
ελεύθερη με τον εβδομηντατετράχρονο παππού της,
που ήταν ο εραστής της! 131
- ΝΥΦΗ ΚΑΙ ΠΕΘΕΡΑ ΣΤΗ ΒΕΡΟΙΑ: Σκότωσε
την πεθερά της κι έκρυψε το πτώμα σε αποθήκη,
όπου βρέθηκε μετά από είκοσι δύο μέρες 147
- Η ΦΟΒΕΡΗ ΕΚΔΙΚΗΣΗ: Στραγγάλισε το πεντάχρονο
κοριτσάκι του εραστή της, ανήμερα της γιορτής του,
όταν εκείνος αποφάσισε να διακόψει σχέσεις μαζί της! 159
- ΤΟ ΖΕΥΓΑΡΙ ΗΘΕΛΕ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΤΟΥ: Μάνα
και πατέρας έπνιξαν το ηλικίας δέκα ημερών
κοριτσάκι τους για να χαρούν ελεύθερα και χωρίς
υποχρεώσεις τη ζωή τους! 173
- Η ΠΕΘΕΡΑ ΜΕ ΤΟ ΠΡΙΝΟΜΑΧΑΙΡΟ: Διέλυσε
τον αρραβώνα του επειδή κατάλαβε ότι δεν ταίριαζαν
και η πεθερά τον καταχεούργησε! 183
- ΔΗΛΗΤΗΡΙΑΣΕ ΤΗΝ ΕΓΚΥΟ ΚΟΡΗ ΤΗΣ: Ήταν ανύπαντρη
και τη θανάτωσε γιατί δε θα άντεχε, μετά τη γέννα,
την ντροπή και το ρεζίλι της οικογένειάς της! 199
- Η ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΡΗΤΗ: Η συνάδελφός της
και ο εραστής της τη σκότωσαν, τοποθέτησαν το πτώμα
στο πατάρι και κοιμούνταν στο ίδιο διαμέρισμα
σαν να μη συνέβαινε τίποτα 213
- Η ΕΚΔΙΚΗΣΗ ΤΗΣ ΤΡΙΚΑΛΙΝΗΣ: Σκότωσε με σιδερένιο
αντικείμενο τον άντρα της, έκαψε το πτώμα σε σωρό

από καυσόξυλα και τα υπολείμματα τα έριξε σε βόθρο
χοιροστασίου. Μετά δήθεν τον έφαχνε! 227

ΟΙ ΚΟΥΡΑΜΠΙΕΔΕΣ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ: Στόχος της ήταν
η αρραβωνιαστικιά του άντρα με τον οποίο διατηρούσε
δεσμό, αλλά την πλήρωσαν δύο αδελφάκια
κι ο παππούς τους 239

ΒΡΗΣΚΟΤΑΝ ΣΕ ΝΟΜΙΜΗ ΑΜΥΝΑ: «Στραγγάλισα
τον άντρα μου! Τον έχω στο αυτοκίνητο και ήλθα
να παραδοθώ» 247

Η ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΗΣ ΠΛΟΥΣΙΑΣ ΠΛΑΚΙΩΤΙΣΣΑΣ:
Έβαλε τον εραστή και ξέκανε την ίδια τη μάνα της,
για τη μεγάλη περιουσία! 261

ΠΑΡΑΤΗΣΕ ΤΑ ΠΛΟΥΤΗ ΚΑΙ ΠΑΝΤΡΕΥΤΗΚΕ ΨΑΡΑ:
«Τον σκότωσα γιατί μου φερόταν βάνουσα» 277

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΕ ΤΟΝ ΜΠΑΛΤΑ: Κατέσφαξε δύο γυναίκες,
επειδή πίστευε ότι ήθελαν να τη χωρίσουν από
τον αρραβωνιαστικό της 289

ΓΕΡΜΑΝΙΔΑ ΣΚΟΤΩΣΕ ΤΗΝ ΠΩΛΗΤΡΙΑ ΣΤΟ ΚΟΛΩΝΑΚΙ:
Της κατάφερε πολλαπλά χτυπήματα στο κεφάλι
με κίνητρο τη ληστεία 301

Ο ΕΥΚΑΤΑΣΤΑΤΟΣ ΕΜΠΟΡΟΣ ΤΗΣ ΜΑΓΝΗΣΙΑΣ:
Με τον εραστή έβγαλαν από τη μέση τον σύζυγο!
Έκρυψαν το πτώμα σε πηγάδι κι εκείνη έβγαινε
στην τηλεόραση και δήθεν τον αναζητούσε! 313

ΤΗ ΣΤΡΑΓΓΑΛΙΣΕ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ: Η ανιψιά
έστειλε στον άλλο κόσμο την ηλικιωμένη θεία,
γιατί αθέτησε την υπόσχεσή της 319

Η ΕΞΑΦΑΝΙΣΗ ΤΟΥ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΙΑ: Τον σκότωσε
η γυναίκα του, έθαψε το πτώμα σε αγρόκτημα και
τον αναζητούσε μέσω των εκπομπών! 325

Η ΦΟΙΤΗΤΡΙΑ ΚΑΙ Ο ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΙΣΤΗΣ:

Της είπε ότι δεν μπορούν να συνεχίσουν σχέσεις κι εκείνη,
για να τον εκδικηθεί, πήγε στο σχολείο κι έσφαξε
τον επτάχρονο γιο του! 331

ΤΟΥ ΠΟΛΤΟΠΟΙΗΣΕ ΤΟ ΚΕΦΑΛΙ ΜΕ ΑΞΙΝΑ:

Προσπάθησε να κάψει το πτώμα, κι αφού δεν
τα κατάφερε, το έριξε στη στέρνα! 345

Ο ΦΡΙΚΤΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ ΙΕΡΟΔΟΥΛΟΥ: Η κολλητή της

φίλη μαζί με τον σύζυγό της τη στραγγάλισαν, γιατί
της έπαιρνε την πελατεία. Τσουβάλιασαν το πτώμα
και το πέταξαν στην παραλία 355

ΤΟΝ ΞΕΚΑΝΕ ΜΕ ΤΣΕΚΟΥΡΙ ΕΝΩ ΚΟΙΜΟΤΑΝ:

Ισχυρίστηκε ότι της είχε κάνει μαύρη τη ζωή και
την κακομεταχειριζόταν 371

Η ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΗΣ ΔΕΚΑΠΕΝΤΑΧΡΟΝΗΣ

ΑΠΟ ΤΗ ΜΑΝΑ ΤΗΣ: «Τη σκότωσα επειδή είχε πάρει
στραβό δρόμο και ξευχτούσε...» 379

Η ΜΟΙΡΑΙΑ ΜΑΝΑ ΚΑΙ ΣΥΖΥΓΟΣ: Σκότωσε τον γιο της,

σκοτώθηκε σε τροχαίο ο δεύτερος γιος κι αργότερα
σκότωσε τον άντρα της! 395

ΑΛΒΑΝΗ ΤΣΙΜΕΝΤΩΣΕ ΤΟΝ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΙΑ:

Γνώριζε λεφτάδες, τους πουλούσε έρωτα και μετά
ακολουθούσε η αφαιμάξη. Είχε σκοτώσει και τον
άντρα της 403

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΚΑΛΟΣΥΝΑΤΟΥ ΙΕΡΕΑ: Η παπαδιά

έβαλε τον εραστή να σκοτώσει τον σύζυγό της
κι αργότερα δήλωνε αμέτοχη 413

ΚΑΤΙΑ Κ.: Σχεδίασε τη δολοφονία του συζύγου της

κι έβαλε τον εραστή να τη διαπράξει. Η σφαγή έγινε
μπροστά στα μάτια του τετράχρονου γιου της! 423

ΤΟ ΔΗΛΗΤΗΡΙΑΣΜΕΝΟ ΤΗΓΑΝΟΨΩΜΟ: Εκδικήθηκε δυο οικογένειες για το προξενιό της κόρης της. Επτά έφαγαν, οι τρεις πέθαναν και οι τέσσερις επέζησαν αλλά τράβηξαν για καιρό του λιναριού τα πάθη	431
ΣΚΟΤΩΣΕ ΤΟΝ ΕΠΙΓΕΙΟ ΘΕΟ ΤΗΣ: Ένα έγκλημα πάθους με θύμα τον αρχιμανδρίτη	435
Η ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΓΡΙΦΟΣ: «Όχι, δε σκότωσα εγώ τον σύζυγό μου» φώναζε στο δικαστήριο η γυναίκα	439
ΤΟΝ ΣΚΟΤΩΣΕ ΠΑΝΩ ΣΤΟΝ ΚΑΒΓΑ: Εκείνος εξήντα οκτώ χρόνων και η δράστιδα τριάντα ενός. Τη ζήλευε και της φερόταν βάνουσα	451
Ο ΞΥΛΟΥΡΓΟΣ ΚΑΙ Η ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Τον στραγγάλισε με μεταξωτό μαντίλι λόγω κακομεταχείρισης	455
ΣΤΡΑΓΓΑΛΙΣΕ ΤΟΝ ΜΗΧΑΝΙΚΟ: Ήταν είκοσι πέντε χρόνια μεγαλύτερός της και καβγάδιζαν για το παραμικρό	463
ΜΟΥΣΟΥΛΜΑΝΑ ΕΣΦΑΞΕ ΤΟΝ ΑΝΤΡΑ ΤΗΣ: Ισχυρίστηκε ότι μεθούσε και δεν της φερόταν καλά	467
ΣΑΛΩΜΕΣ, ΤΟ ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΟ ΕΓΚΛΗΜΑ: Τι σοφίζεται το σατανικό μυαλό ορισμένων γυναικών	469
ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ-ΠΗΓΕΣ	475

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Εγκλήματα γένους θηλυκού περιλαμβάνει το πέμπτο κατά σειρά βιβλίο μου, που κρατάτε στα χέρια σας. Πρόκειται για γυναίκες, όλων των ηλικιών, που έφτασαν να εγκληματήσουν, για διάφορες αιτίες.

Το πρώτο έγκλημα με το οποίο ασχολούμαι διαπράχθηκε το 1931, με θύμα τον εργολάβο Δημήτρη Αθανασόπουλο. «Καημένε Αθανασόπουλε, τι σου 'μελλε να πάθεις, από κακούργα πεθερά τα νιάτα σου να χάσεις» λέει το πολυτραγουδισμένο άσμα. Ακολουθούν δεκάδες άλλα εγκλήματα που διαπράχθηκαν στην Αθήνα και σε διάφορες περιοχές της χώρας μας, απασχολώντας την κοινή γνώμη.

Σε όλες τις ανθρωποκτονίες που περιλαμβάνονται στο βιβλίο πρωταγωνίστρια είναι η γυναίκα, ως φυσική ή ηθική αυτουργός ή συναυτουργός, αρκετές φορές βάζοντας τον εραστή της, που είχε καταστήσει άβουλο όργανο, να ξεκάνει, για παράδειγμα, τον άντρα της.

Ωστόσο, στο βιβλίο δεν περιλαμβάνονται μόνο συ-

ζυγοκτονίες, αλλά υπάρχουν επίσης παιδοκτονίες, μητροκτονίες και δολοφονίες άλλων προσώπων, για διάφορους λόγους. Πολλές από αυτές τις ανθρωποκτονίες φέρουν τον χαρακτήρα της εκδίκησης, του φοβερού πάθους, του αβυσσαλέου μίσους, και σχετίζονται με το χρήμα, τη ζηλοτυπία, τα περιουσιακά και άλλα ζητήματα.

Σε αρκετές από τις υποθέσεις οι γυναίκες-εγκληματίες υπέφεραν από την κακή και βίβραση συμπεριφορά του θύματος, όχι μόνο τη μέρα της διάπραξης του εγκλήματος, αλλά συχνά και για μεγάλη περίοδο μετά τον γάμο τους. Έτσι πήραν την απόφαση να θανατώσουν τον σύζυγό τους.

Γράφοντας, και ζώντας από κοντά πολλά απ' αυτά τα αδικήματα διερωτήθηκα, όχι λίγες φορές κάνοντας ρεπορτάζ στον τόπο του εγκλήματος: Αφού της έκανε τη ζωή κόλαση, γιατί δεν τον χώριζε; Ήταν ανάγκη να φτάσει στο έγκλημα; Ήταν ανάγκη να αφαιρέσει μια ανθρώπινη ζωή, να γίνει δολοφόνος, να μείνει κλεισμένη σε ένα κελί της φυλακής και η οικογένειά της να τιναχτεί στον αέρα; Βλέπεις αλλαγή συμπεριφοράς και δεν την αντέχεις; Βρίσκεις τρόπο και απομακρύνεσαι από τον «τύραννο σύζυγο» –όπως πολλές τον χαρακτηρίζαν–, αποφεύγοντας τις τραγικές συνέπειες για όλους.

Οι περισσότερες από τις γυναίκες εγκληματίες με τις οποίες καταπιάνομαι στο βιβλίο είχαν λευκό ποινικό μητρώο, δεν είχαν απασχολήσει την Αστυνομία για το παραμικρό. Ήταν δηλαδή οι γυναίκες της διπλανής πόρτας. Θα πρέπει να επισημάνω εδώ ότι η

γυναικεία εγκληματικότητα στη χώρα μας δεν είναι μεγάλη σε σύγκριση με εκείνη των ανδρών, όχι μόνο στις ανθρωποκτονίες αλλά και σε κάθε είδους εγκληματικές πράξεις.

Σε ό,τι αφορά τις ανθρωποκτονίες διαφέρουν χαρακτηριστικά ως προς τον τρόπο διάπραξης, πράγμα που θα διαπιστώσετε διαβάζοντας το βιβλίο. Η γυναίκα χρησιμοποιεί, στις περισσότερες περιπτώσεις, διαφορετικές μεθόδους και πρακτικές από αυτές του άντρα.

Έγραφα κι αυτό το βιβλίο για να αφήσω μια παρακαταθήκη στις επόμενες γενιές, για το πώς διακυμάνθηκε το έγκλημα που διαπράχθηκε, με οποιονδήποτε τρόπο, από γυναίκες από τις αρχές της δεκαετίας του 1930 μέχρι τις μέρες μας. Οι περισσότερες από τις ανθρωποκτονίες στις οποίες αναφέρομαι έχουν απασχολήσει για πολύ καιρό ή και για χρόνια ακόμη την κοινή γνώμη. Ήταν εγκλήματα που πραγματικά συγχλόνισαν την Ελλάδα, που έμειναν στην ιστορία και θα αναφέρονται στα εγκληματολογικά χρονικά της χώρας μας με ιδιαίτερη έμφαση λόγω του μεγάλου ενδιαφέροντος που παρουσιάζουν.

Προσπάθησα να αποδώσω με ακρίβεια τα γεγονότα, ώστε να μπορούν να αξιοποιηθούν από τον ιστορικό του μέλλοντος χωρίς τον φόβο της ανακρίβειας. Θα παρατηρήσει ο αναγνώστης ότι, ενώ στα προηγούμενα βιβλία μου, έγραφα στο εξώφυλλο, για παράδειγμα, «Τα τραγικά γεγονότα της τελευταίας τριακονταπενταετίας. Όπως τα έζησα», εδώ δεν υπάρχει ο προσδιορισμός «Όπως τα έζησα». Κι αυτό επειδή αρκετά

από τα εγκλήματα δεν τα έζησα, ούτε τα κάλυψα δημοσιογραφικά, είτε γιατί ήμουν αγέννητος είτε γιατί δεν είχα μπει ακόμα στη δημοσιογραφία.

Επειδή όμως θέλω πάντα αυτό που γράφω να είναι διασταυρωμένο από πολλές πλευρές, δε σας κρύβω ότι το συγκεκριμένο βιβλίο με κούρασε. Γιατί έτρεξα σε αρχεία της Αστυνομίας, της πρώην Χωροφυλακής και της Αστυνομίας Πόλεων, σε αρχεία δικαστηρίων, σε βιβλιοθήκες κι αλλού, για να μπορέσω να συγκεντρώσω αξιόπιστο και εντελώς ακριβές υλικό. Δεδομένου ότι δεν είχα ζήσει και δεν είχα δουλέψει όλες τις υποθέσεις, έπρεπε να βασισθώ σε πηγές που δεν επιδέχονται αμφισβήτηση. Άλλωστε αυτές τις αρχές πρέσβευα κι αυτές τις αρχές, της αλήθειας και της σωστής είδησης, υπηρέτησα στη μακροχρόνια δημοσιογραφική πορεία μου.

Και κάτι ακόμα: Στο βιβλίο περιλαμβάνονται και υποθέσεις γυναικών που καταδικάστηκαν σε θάνατο και στήθηκαν στο εκτελεστικό απόσπασμα για αδικήματα του κοινού ποινικού δικαίου. Συγκεκριμένα, όσο ίσχυε η θανατική ποινή στην Ελλάδα, είχαν εκτελεσθεί, μεταξύ των άλλων θανατοποινιτών, και τέσσερις γυναίκες. Όλες τους περιλαμβάνονται στο βιβλίο.

Θα παρατηρήσει επίσης ο προσεκτικός αναγνώστης ότι στις υποθέσεις μετά τις εκτελεσθείσες γυναίκες και το «σιδέρωμα» της Σπυριδούλας, αποφεύγω να χρησιμοποιήσω πλήρη στοιχεία δραστών και θυμάτων, σεβόμενος τα προσωπικά δεδομένα τους. Κι αυτό παρά το γεγονός ότι υπάρχουν γι' αυτές τις υποθέσεις τελεσίδικες και αμετάκλητες αποφάσεις των ανωτάτων δικαστηρίων.

Κλείνοντας τον πρόλογο, θα ήθελα να ευχαριστήσω όλους όσοι με βοήθησαν προκειμένου να ολοκληρώσω την έρευνα για τις υποθέσεις που περιλαμβάνονται στο βιβλίο.

Πάνος Σόμπολος,
Μάιος 2019

ΦΟΥΛΑ, ΚΑΣΤΡΟΥ, ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ ΚΙ Ο ΜΟΣΚΙΟΣ:

«Καημένε Αθανασόπουλε, τι σου 'μελλε να πάθεις,
από κακούργα πεθερά...»

Χαρακτηρίστηκε ως το έγκλημα του αιώνα, και όχι άδικα, αφού διέθετε όλα τα στοιχεία ενός θρίλερ και φοβερή αστυνομική πλοκή, με πτυχές που ξετυλίγονταν μέρα τη μέρα, προκαλώντας σοκ και δέος στο πανελλήνιο. Κυρίαρχα στοιχεία του ήταν το αβυσσαλέο μίσος, η απάνθρωπη εκδίκηση, οι έρωτες και τα πάθη, ενώ έλαβε διαστάσεις πανευρωπαϊκές, καθώς την υπόθεση κάλυψαν σχεδόν όλα τα μέσα ενημέρωσης στο εξωτερικό, με απεσταλμένους τους στην Ελλάδα. Δημοσιεύτηκαν χιλιάδες ρεπορτάζ, άρθρα, επιφυλλίδες, χρονογραφήματα, απόψεις εγκληματολόγων κι άλλων ειδικών, ενώ ανέβηκαν επιθεωρήσεις και παραστάσεις στο Θέατρο Σκιών. Γράφτηκαν επίσης σατιρικά ποιήματα, καθώς επίσης και το διάσημο τραγούδι του Ιάκωβου Μοντανάρη, που τραγούδησε σε πρώτη εκτέλεση ο Αντώνης Διαμαντίδης (Νταλκάς) και τραγουδήθηκε τα επόμενα χρόνια όσο κανένα άλλο σχετικό με εγκλήματα – τραγουδιέται ακόμα και σήμερα στα ρε-

μπετάδικα και σε άλλα, παρεμφερή κέντρα διασκέδασης.

Όπως ίσως έχετε αντιληφθεί, αναφέρομαι στη φρικιαστική δολοφονία του εργολάβου Δημήτρη Αθανασόπουλου από την πεθερά, τη σύζυγο, την οικιακή βοηθό του και έναν ανιψιό της πεθεράς, οι οποίοι μάλιστα μετά τη δολοφονία επιχείρησαν να κάψουν το πτώμα, χωρίς να τα καταφέρουν. Έτσι τελικά το τεμάχισαν, τοποθετώντας τα κομμάτια σε δυο τσουβάλια που πέταξαν στον ποταμό Κηφισό, και στη συνέχεια έκαναν ότι δε γνωρίζουν τίποτα, κλαίγοντας μάλιστα για τον χαμό του ανθρώπου τους. Κι όταν άρχισε να ξετυλίγεται το κουβάρι και να εξιχνιάζεται το αποτρόπαιο έγκλημα, οι τέσσερις τους αλληλοκατηγορούνταν για να αποφύγουν τις συνέπειες.

Τελικά η σύζυγος και η πεθερά καταδικάστηκαν σε θάνατο, η οικιακή βοηθός σε ισόβια και ο ανιψιός, που είχε εγκλειστεί στο Δημόσιο Ψυχιατρείο, σε κάθειρξη 20 χρόνων. Όμως οι δυο θανατοποινίτισσες δεν εκτελέστηκαν, αφού τους απονεμήθηκε χάρη από την τότε κυβέρνηση Τσολάκογλου, όπως και σε άλλους κατάδικους, κι έτσι έμειναν μόνο δέκα χρόνια στη φυλακή. Πριν προχωρήσω στην αναλυτική παράθεση των λεπτομερειών της υπόθεσης, ας δούμε την ταυτότητα των πρωταγωνιστών.

Δράστες ήταν οι:

- Σοφία Κάστρου-Αθανασοπούλου, είκοσι δύο χρόνων, νοικοκυρά, σύζυγος του Αθανασόπουλου. Τη φώναζαν Φούλα και είχε γεννηθεί το 1908 στην Κεφαλλονιά. Επρόκειτο για μια πανέμορφη γυναίκα –εκπά-

γλου καλλονής, όπως έλεγαν τότε–, που ακόμα και ο διευθυντής των φυλακών αγάπησε παράφορα και ήθελε να την παντρευτεί.

- Άρτεμις Κάστρου (γνωστή και ως Τέμις ή Ντέμη), σύζυγος Γεωργίου, σαράντα πέντε χρόνων, μοδίστρα, μάνα της Φούλας και πεθερά του θύματος. Είχε γεννηθεί το 1886, κι αυτή στην Κεφαλλονιά.

- Δημήτρης Μοσκιός του Περικλή, δεκαοκτώ χρόνων, ανιψιός της Ντέμης. Είχε γεννηθεί το 1913, κι αυτός στην Κεφαλλονιά.

- Γιαννούλα Μπέλλου του Χρήστου, τριάντα πέντε χρόνων, από την Ήπειρο, οικιακή βοηθός. Είχε γεννηθεί το 1896.

Το τραγικό θύμα ήταν:

- Ο Δημήτρης Αθανασόπουλος, τριάντα πέντε χρόνων, εργολάβος οικοδομών και διαφόρων άλλων έργων. Μίμη τον φώναζαν και είχε γεννηθεί το 1895 στο χωριό Αναβρυτός της Αρκαδίας, το οποίο μέχρι το 1927 λεγόταν Γαρδίκι. Το ζεύγος είχε αποκτήσει και τέσσερα παιδιά, από τα οποία το πρώτο (ένα κοριτσάκι) πέθανε λίγους μήνες μετά τη γέννησή του.

Ας δούμε όμως αναλυτικά πώς διαδραματίστηκαν τα φρικιαστικά γεγονότα και όσα επακολούθησαν.

Θρίλερ με την ταυτότητα του θύματος

Ώρα 7:00 το πρωί της Τρίτης, 6 Ιανουαρίου 1931, ανήμερα της εορτής των Θεοφανίων. Ένα μικρό αγόρι, ο Γιάννης Γκαβές, επέστρεφε σπίτι του από μια γειτόνισσα στην οποία τον είχε στείλει η μητέρα του για να

πάρει ένα μικρό μύλο για καφέ. Ενώ περπατούσε στην περιοχή Κοκκαλάδικα, κοντά στη γέφυρα Τρίμημη στον Κηφισό, δύο τσουβάλια πεταμένα σε ένα ρηχό σημείο του ποταμού του κίνησαν την περιέργεια. Πλησιάζοντας όσο γινόταν, ξαφνιάστηκε και, όπως έλεγε αργότερα, τρομοκρατήθηκε: από ένα απ' τα σακιά εξείχε ένα ανθρώπινο χέρι.

Έφτασε τρέχοντας σπίτι κι άρχισε απέξω να φωνάζει τη μάνα του και να μιλάει για όσα είχε δει. Έσπευσαν τότε γρήγορα η μάνα κι ο πατέρας του παιδιού, που ήταν αγροφύλακας στην περιοχή, καθώς και γείτονες που είχαν ακούσει τις φωνές, και, πλησιάζοντας στην κοίτη του Κηφισού, είδαν κι αυτοί τα δυο τσουβάλια και το χέρι που εξείχε. Αμέσως κάλεσαν την τότε νεοσύστατη Αστυνομία Πόλεων και ακολούθησε μεγάλη κινητοποίηση, αφού στο σημείο έφτασαν αστυνομικοί της Γενικής Ασφάλειας, του τοπικού Αστυνομικού Τμήματος, καθώς και ο ιατροδικαστής, ενώ άρχισε επίσης να συρρέει πλήθος γειτόνων και περαστικών, που ήθελαν να δουν το φοβερό εύρημα.

Στο μεταξύ ο πατέρας του παιδιού, αγροφύλακας Νίκος Γκαβές, και δύο από τους περαστικούς, ο επιπλοποιός Στέλιος Σαμαρτζής και ο ελαιοχρωματιστής Νίκος Νίκας, είχαν ήδη κατέβει από την όχθη στο σημείο με τα τσουβάλια, και τα περιεργάζονταν, περιμένοντας την άφιξη των αστυνομικών. Ο διοικητής της Ασφάλειας Αριστοτέλης Κουτσουμάρης και δύο αξιωματικοί του άνοιξαν τελικά τα σακιά και αντίκρισαν το αποτρόπαιο θέαμα: στο ένα τσουβάλι βρέθηκαν τα δύο πόδια και το ένα χέρι και στο δεύτερο το υπόλοιπο σώμα.

Σύμφωνα με τα ρεπορτάζ των συναδέλφων της εποχής, ο Κουτσουμάρης έλεγε και ξανάλεγε: «Πρωτοφανές έγκλημα που τελέστηκε με πρωτοφανή αγριότητα από κακούργους!». Αλλά και ο καθηγητής της ιατροδικαστικής Ιωάννης Γεωργιάδης, βλέποντας το κομματιασμένο πτώμα, έκανε τις ίδιες διαπιστώσεις. Με άμεση εντολή του διοικητή η διαμελισμένη σορός μεταφέρθηκε στο νεκροτομείο της Αθήνας, για τη διενέργεια νεκροψίας και νεκροτομής. Αξίζει εδώ να αναφερθεί πως μέχρι την ώρα της παραλαβής της σορού είχε σημειωθεί πρωτοφανής πολυκοσμία, καθώς όποιος περνούσε από τη γέφυρα Τρίμημη στεκόταν να δει το περίεργο εύρημα, ενώ η φαντασία όλων οργίαζε και διατυπώνονταν διάφορες εικασίες για το τι μπορεί να είχε συμβεί.

Στο νεκροτομείο ο καθηγητής Γεωργιάδης και ο επιμελητής του Γρηγόρης Κάτσας άρχισαν τη νεκροψία και τη νεκροτομή, και σε κάποια φάση ο καθηγητής γύρισε προς τους παρευρισκόμενους αστυνομικούς, δημοσιογράφους και άλλους λέγοντας: «Ο Θεός να με βγάλει ψεύτη... Τα μέλη είναι τόσο τεχνικά αποχωρισμένα, ώστε να σου δημιουργούν την εντύπωση ότι αυτό πρέπει να είναι έργο χειρουργού! Εύχομαι να βγω ψεύτης!». Είχε εκφράσει μάλιστα φόβο ότι, αν δε συλλαμβανόταν ο δράστης, ίσως ακολουθούσε κι άλλο ή κι άλλα τρομακτικά περιστατικά, ενθουμούμενος τον αποκαλούμενο «Χασάπη του Ντύσσελντορφ» Πέτερ Κιούρτεν, που είχε σκοτώσει και τεμαχίσει δεκαπέντε άτομα σε διάστημα δύο ετών.

Κατά τη νεκροψία και νεκροτομή ο καθηγητής Γεωρ-

γιαδής διαπίστωσε ότι το θύμα έφερε δύο τραύματα από πυροβόλο όπλο στο κεφάλι σχεδόν εξ επαφής, το ένα στο πίσω μέρος του κρανίου, στο ινιακό οστό. Επίσης έφερε αλλεπάλληλα τραύματα σε διάφορα σημεία του σώματός του, που προκλήθηκαν με μαχαίρι (τριάντα μαχαιριές). Οι δράστες είχαν προσπαθήσει να κάψουν το πτώμα για να αλλοιώσουν τα χαρακτηριστικά του ή και να το εξαφανίσουν, χωρίς αποτέλεσμα. Κάποια από τα εγκαύματα είχαν προκληθεί ενώ το θύμα βρισκόταν εν ζωή, ενώ άλλα ήταν μεταθανάτια.

Από την πλευρά της, η Αστυνομία είχε αρχίσει συντονισμένες έρευνες, που στρέφονταν ταυτόχρονα προς δύο κατευθύνσεις: πρώτον, την εξακρίβωση της ταυτότητας του θύματος, και, δεύτερον, την εξιχνίαση του φρικιαστικού εγκλήματος και τη σύλληψη των δραστών. Έτσι, αμέσως μετά την ανεύρεση του πτώματος κλήθηκαν στην Ασφάλεια ο αγροφύλακας, ο επιπλοποιός και ο ελαιοχρωματιστής, οι οποίοι κατέθεσαν πως δε γνώριζαν τίποτα για την ταυτότητα του δολοφονημένου. Κι άλλα άτομα μετέβησαν στο νεκροτομείο προς αναγνώριση, αλλά χωρίς αποτέλεσμα, ενώ η επισταμένη έρευνα της εγκληματολογικής υπηρεσίας απέβη επίσης άκαρπη, καθώς το θύμα δεν είχε σημειωθεί (δεν είχε απασχολήσει δηλαδή τις αρχές στο παρελθόν με κάποιο αδίκημα), οπότε ούτε τα δακτυλικά αποτυπώματα βοήθησαν. Έγινε εξάλλου έρευνα και στις εξαφανίσεις προσώπων εκείνης της περιόδου, και πάλι χωρίς αποτέλεσμα.

Μετά την τακτοποίηση του πτώματος, η Αστυνομία

έδωσε στη δημοσιότητα φωτογραφία και καλούσε όποιον γνώριζε κάτι για τον εικονιζόμενο να σπεύσει στο νεκροτομείο για να βοηθήσει τις αρχές. Σε κάποια φάση, οι αρμόδιοι πίστεψαν πως βρίσκονταν κοντά στην αναγνώριση και ότι ο δολοφονημένος ήταν πιθανόν ένας άντρας ονόματι Φώτης Καρανικόλας, που είχε εξαφανισθεί από τις Κουκουβάουνες της Αττικής. Η σύζυγός του έφτασε έντρομη και σε κακό χάλι στο νεκροτομείο, προκειμένου να διαπιστώσει αν αυτός που είχε δει στις εφημερίδες και έμοιαζε κάπως με τον άντρα της ήταν πράγματι εκείνος. Όταν όμως πλησίασε το πτώμα, πήρε βαθιά ανάσα και είπε: «Όχι, δεν είναι ο άντρας μου». Αυτό επιβεβαίωσε και ο αδελφός του Καρανικόλα, που βρέθηκε στο νεκροτομείο την ίδια ώρα.

Ωστόσο, ένας ανθυπομοίραρχος της τότε Χωροφυλακής, ο Κώστας Ταμπακόπουλος, είδε επίσης τη φωτογραφία στις εφημερίδες και του φάνηκε πως κάπου γνώριζε τον εικονιζόμενο. Πήγε κι αυτός στο νεκροτομείο και, βλέποντας τη σορό, είπε πως πιθανότατα επρόκειτο για τον εργολάβο Δημήτρη Αθανασόπουλο. Επειδή όμως δεν ήταν εκατό τοις εκατό σίγουρος, ζήτησε από τους αστυνομικούς να φωνάξουν για αναγνώριση δυο φίλους του εργολάβου, τον χειρουργό Αποστόλη Καρτσώνη και τον Αντώνη Γυφτέα, συνεταιίρο του.

Στο νεκροτομείο ήρθαν τελικά ο γιατρός και ο Σπύρος Γυφτέας, αδελφός του Αντώνη, οι οποίοι αναγνώρισαν αμέσως το πτώμα χωρίς δισταγμό, λέγοντας με βεβαιότητα πως ο νεκρός ήταν ο Αθανασόπουλος. Μά-

λιστα, ο Καρτσώνης έδειξε στους αστυνομικούς παλαιό τραύμα που έφερε ο δολοφονημένος, από τότε που είχε πέσει θύμα ληστείας στην περιοχή του Πρώτου Νεκροταφείου και ο ληστής τον είχε τραυματίσει με μαχαίρι στην ωμοπλάτη – τα τραύματα τα είχε ράψει ο ίδιος ο Καρτσώνης στην κλινική που διατηρούσε στην οδό Γεραλίου, στην περιοχή της Ομόνοιας.

Ο πρώτος ύποπτος

Αφού πια έγινε γνωστή η ταυτότητα του θύματος, οι αρμόδιοι αστυνομικοί της Ασφάλειας άρχισαν να καλούν προς εξέταση υπόπτους. Ο πρώτος μάλιστα ήταν ο ίδιος ο γιατρός Καρτσώνης, στενός φίλος και κουμπάρος του Αθανασόπουλου, για τον απλούστατο λόγο ότι ο ιατροδικαστής είχε εκφράσει την υπόνοια πως ο τεμαχισμός του πτώματος είχε γίνει από άτομο με γνώσεις χειρουργικής. Ανακρινόμενος, ο Καρτσώνης αρνήθηκε από την πρώτη στιγμή οποιαδήποτε ανάμειξη, διαρρηγνύοντας τα ιμάτιά του και διαμαρτυρούμενος για την κράτησή του – ποιος να τον πιστέψει όμως; Ο διοικητής και οι αξιωματικοί της Ασφάλειας που χειρίζονταν την υπόθεση φαίνονταν πεπεισμένοι ότι είχαν στα χέρια τους τον φονιά του εργολάβου, ενώ η σύλληψη του Καρτσώνη ως υπόπτου δημοσιεύθηκε σε έκτακτα παραρτήματα των εφημερίδων της εποχής, που βέβαια ενημέρωναν διαρκώς το αναγνωστικό κοινό τους για κάθε εξέλιξη της συγκλονιστικής υπόθεσης.

Παράλληλα, μόλις αναγνωρίστηκε το θύμα, κλιμάκιο

αστυνομικών, με επικεφαλής τον υπαστυνόμο Λαμπρόπουλο, έφτασε στο σπίτι της οικογένειας Αθανασόπουλου, στο ισόγειο ενός διώροφου στην οδό Θησέως 101, στην περιοχή Χαροκόπου, στην Καλλιθέα (σήμερα λειτουργεί στο ισόγειο ένα βενζινάδικο). Ο πρώτος άνθρωπος που συνάντησε ο υπαστυνόμος στο σπίτι ήταν η πεθερά Άρτεμις Κάστρου, που παρίστανε την ανήξερη και τον ρωτούσε τι είχε συμβεί. Όταν εκείνος είπε ότι ο νεκρός είχε αναγνωριστεί και ότι ήταν ο γαμπρός της, εκείνη με πρωτοφανή ψυχραιμία φώναξε την κόρη της για να της αναγγείλει το κακό μαντάτο. Μόλις άκουσε τη μάνα της, η Φούλα έβαλε τα κλάματα, και μάλιστα ρωτούσε πώς και κάτω από ποιες συνθήκες είχε συμβεί αυτό.

Στις ερωτήσεις του υπαστυνόμου, η Κάστρου απάντησε ότι η Φούλα με τον άντρα της είχαν τσακωθεί κι εκείνος είχε φύγει από το σπίτι εδώ και είκοσι μέρες, μένοντας κάποιες από αυτές στο ξενοδοχείο «Μπρίστολ». Ερωτήσεις έγιναν και στην υπηρέτρια Μπέλλου, αλλά και στον εξάδελφο της Φούλας, τον Μοσκιό. Σε όσα έλεγαν οι τέσσερις τους διαπιστώθηκαν αντιφάσεις, καθώς και ψεύδη.

Στο μεταξύ, το μαρτύριο του γιατρού Καρτσώνη συνεχίστηκε για δύο ακόμα μέρες. Οι εφημερίδες τον ανέφεραν ως στυγνό δολοφόνο με πηχυαίους τίτλους και αλλεπάλληλες έκτακτες εκδόσεις, μέχρι που φυσικά, μετά από αρκετές ταλαιπωρίες και εξευτελισμούς, αφέθηκε ελεύθερος, αφού δεν υπήρχε κάτι ουσιαστικό σε βάρος του. Σε μια από τις τελευταίες καταθέσεις του είχε αποκαλύψει και τα εξής: Το βράδυ του Σαβ-

βάτου, 3 Ιανουαρίου 1931, είχε συναντηθεί σε ζυθεστιατόριο στο Μεταξουργείο με τον Αθανασόπουλο και τον Σπύρο Γυφτέα (αδελφό του συνεταίρου του Αντώνη Γυφτέα). Οι τρεις τους παρέλαβαν από το σπίτι τους δυο γυναίκες, μάνα και κόρη, ηλικίας τριάντα επτά και δεκαοκτώ χρονών αντίστοιχα, και όλοι μαζί τράβηξαν για το σεπαρέ του Γεμενάκη, στο Παλαιό Φάληρο, όπου διασκέδασαν ως αργά. Επιστρέφοντας από το Παλαιό Φάληρο, τις πρώτες πρωινές ώρες, άφησαν πρώτα τον Αθανασόπουλο στο σπίτι του στη Θησέως, κι ύστερα οι δυο τους με τον Γυφτέα συνόδευσαν πρώτα τις γυναίκες στο σπίτι τους και μετά επέστρεψαν κι αυτοί στα δικά τους σπίτια. Από την ώρα εκείνη, ο γιατρός ανέφερε ότι δεν είχε ξαναδεί τον Αθανασόπουλο. Μάνα (Ισμήνη) και κόρη (Δανάη) κλήθηκαν στην Ασφάλεια και έδωσαν καταθέσεις, επιβεβαιώνοντας τους ισχυρισμούς του γιατρού, όπως εξάλλου και ο Σπύρος Γυφτέας.

Οι υποψίες στρέφονται στην οικογένεια

Έτσι ο κλοιός άρχισε να στενεύει γύρω από τα τέσσερα μέλη της οικογένειας Αθανασόπουλου. Αστυνομικοί που μιλούσαν κατά διαστήματα με τον Μοσκιό και την Μπέλλου πιθανολογούσαν πλέον πως το έγκλημα είχε διαπραχθεί μέσα στο σπίτι, και τα στοιχεία άρχισαν σιγά σιγά να συσσωρεύονται δείχνοντας επίσης προς αυτή την κατεύθυνση. Αξιωματικός που πραγματοποίησε έρευνα στο σπίτι, για δεύτερη φορά, παρατήρησε ότι ένα κομμάτι σπάγκου που είχε εντοπίσει πί-

σω από την πόρτα της αποθήκης ήταν ίδιου τύπου με τον σπάγκο που είχαν χρησιμοποιήσει οι δράστες για να ράψουν τα δύο τσουβάλια με το πτώμα. Σχεδόν αμέσως μετά βρήκε και κομμάτια χασαπόχαρτου, όμοιου με αυτό στο οποίο είχαν τυλίξει οι δολοφόνοι το τεμαχισμένο σώμα, ενώ στην αυλή του σπιτιού είδε κηλίδες αίματος, για τις οποίες η Κάστρου ισχυρίστηκε πως προέρχονταν από μια γαλοπούλα που είχαν σφάξει πριν λίγες μέρες – στην πραγματικότητα δεν είχαν σφάξει καμία γαλοπούλα βέβαια. Στο σπίτι εξάλλου ανευρέθηκε και μια σχισμένη φωτογραφία του Αθανασόπουλου, καμένη με τσιγάρο στο πρόσωπο και με μια κηλίδα αίματος, από την οποία κάποιος είχε αφαιρέσει τα μάτια με καρφίτσα.

Αυτά τα ευρήματα βοήθησαν καθοριστικά στην εξιχνίαση της στυγεράς δολοφονίας και στη σύλληψη των δραστών. Η παμπόνηρη Κάστρου, που εφεύρισκε συνέχεια δικαιολογίες, ήταν αυτή που «έσπασε» πρώτη και άρχισε να ομολογεί – ακολούθησαν ο Μοσκιός, η Μπέλλου και η Φούλα, που ξέσπασε σε λυγμούς και χτυπιόταν. Σύμφωνα με τις ομολογίες των δραστών, τα όσα μου αφηγήθηκε ο δάσκαλός μου στο ρεπορτάζ αείμνηστος Σέβος Αρνέλλος, όσα αναφέρει στο βιβλίο του *Το έγκλημα στου Χαροκόπου* ο εξάιρετος συγγραφέας και έγκριτος συνάδελφός μου Τάσος Κοντογιαννίδης, αλλά και τα δημοσιεύματα της εποχής, τα τραγικά γεγονότα συνέβησαν κάτω από τις εξής συνθήκες.

«Δε βρίσκεται κανένας άντρας να μας απαλλάξει από αυτόν τον τύραννο;»

Ο Αθανασόπουλος και η Φούλα είχαν γνωριστεί τυχαία μέσω συγγενικού προσώπου της οικογένειας Κάστρου, ενώ ο γάμος τους στις 24 Απριλίου 1921, όσο ο Αθανασόπουλος υπηρετούσε ακόμη τη στρατιωτική του θητεία, είχε χαρακτηριστεί επεισοδιακός. Τον πρώτο καιρό αγαπιούνταν και η Φούλα γέννησε το ένα μετά το άλλο τέσσερα παιδιά. Τα τελευταία χρόνια, ωστόσο, δεν τα πήγαιναν καθόλου καλά, καβγάδιζαν διαρκώς, γιατί ο Αθανασόπουλος, όπως έλεγαν στις καταθέσεις τους αργότερα οι δράστες, σύχναζε σε χαρτοπαικτικές λέσχες, διασκέδαζε με διάφορες γυναίκες και βρισκόταν σε μόνιμη κόντρα με την πεθερά του, την Κάστρου. Μάλιστα, σε κάποια φάση είχε αποφασίσει να πάρει τη Φούλα και τα παιδιά του και να μετακομίσουν σε άλλο σπίτι, για να ζήσουν με ηρεμία χωρίς την πεθερά. Αυτό κατέθεσε στην Αστυνομία και ένας φίλος του Αθανασόπουλου, που υποστήριξε ότι στις αρχές Ιανουαρίου ο δολοφονηθείς του είχε πει πως θα έφευγαν από το σπίτι γιατί η πεθερά του έσπερνε ζιζάνια στο αντρόγυνο.

Εξάλλου, το τελευταίο διάστημα ο Αθανασόπουλος είχε εγκαταλείψει το σπίτι και είχε εγκατασταθεί στην περιοχή της Ομόνοιας, σε διάφορα ξενοδοχεία, περνώντας από του Χαροκόπου σε αραιά διαστήματα για να βλέπει τα παιδιά του ή για να παίρνει καθαρά ρούχα, που του είχε πλύνει η Φούλα (μερικές φορές περνούσε και τα έπαιρνε ένας φίλος του). Το μοιραίο βράδυ, πάντως, μετά τη διασκέδαση με τον Σπύρο Γυφτέα,

τον γιατρό Καρτσώνη και τις δύο γυναίκες, ο Αθανασόπουλος ζήτησε από τον Γυφτέα να τον αφήσει με το αυτοκίνητο στο σπίτι του στην οδό Θησέως 101, όπως κι έγινε. Πήγε στο δωμάτιο της συζύγου του Φούλας για να ξαπλώσει και να κοιμηθεί δίπλα της, και πολύ αργότερα άρχισε έντονη λογομαχία μεταξύ τους, γιατί, όπως ισχυριζόταν μετά το έγκλημα η Φούλα, ο Αθανασόπουλος «ζητούσε ανώμαλες σεξουαλικές πράξεις». Από τις φωνές ξύπνησαν η Κάστρου, που κοιμόταν στο διπλανό δωμάτιο, και ο Μοσκιός, ενώ τελευταία πετάχτηκε από το κρεβάτι της και η Μπέλλου, σπεύδοντας σε βοήθεια της Κάστρου.

Η Κάστρου, με όλη την πονηριά της, έκανε τα αδύνατα δυνατά για να εξωθήσει τον ανιψιό της Μοσκιό να επιτεθεί στον Αθανασόπουλο και να κορέσει έτσι η ίδια το αίσθημα μίσους και εκδίκησης που έτρεφε εναντίον του γαμπρού της. Φέρεται ότι του είπε: «Ένας άντρας μας χρειάζεται για να εκδικηθεί τους εξευτελισμούς που μας κάνει ο Αθανασόπουλος και τον ξυλοδαρμό της Φούλας». Η Μπέλλου, με τη σειρά της, φέρεται να είπε στον Μοσκιό: «Δώσε μου τα παντελόνια σου και να σου δώσω εγώ τα φουστάνια μου», ενώ η Φούλα και η Κάστρου αναρωτιούνταν: «Δε βρίσκεται κανένας άντρας να μας απαλλάξει από αυτόν τον τύραννο;». Σύμφωνα, εξάλλου, με δημοσιεύματα της εποχής: «Ο Μοσκιός είχε προσβληθεί από τύφον και η νόσος είχε επιδράσει επί του νοός του ώστε να μην δύναται να έχει πλήρη συνείδησιν των πράξεών του».

Λίγο πριν τις εφτά το πρωί, η Φούλα βγήκε να αγο-

ράσει εφημερίδα, κι έτσι δεν ήταν παρούσα σε όσα ακολούθησαν. Ο τότε δεκαοκτάχρονος Μοσκιός, ο οποίος έβλεπε με άλλο μάτι, ερωτικά, την εξαδέλφη του, δήλωσε ότι αυτός ήταν ο άντρας του σπιτιού και θα έπαιρνε αμέσως εκδίκηση. Αρχικά σχεδίαζε να εκδικηθεί με μαχαίρι, αλλά στη συνέχεια άλλαξε γνώμη, πήγε στο δωμάτιο, πήρε το πιστόλι του, επέστρεψε και πυροβόλησε τρεις φορές εναντίον του Αθανασόπουλου (η μία βολή αστόχησε), τραυματίζοντάς τον θανάσιμα. Στράφηκε κατόπιν στη θεία του και της είπε: «Τον καθάρισα, θεία! Σας έσωσα μια και καλή! Έτσι καθαρίζουν οι άντρες».

Έντρομη από τις πιστολιές που είχαν ακουστεί, η Φούλα μπήκε στο σπίτι και πλησίασε τον άντρα της. «Έμπα μέσα και σιωπή! Ο Δημητράκης σκότωσε τον Μίμη» της είπε η Κάστρου, ενώ εκείνη έτρεμε ολόκληρη και έκλαιγε με λυγμούς, λέγοντας μάλιστα προς στιγμήν, πάνω στην ταραχή της, πως έπρεπε να φωνάξουν την Αστυνομία. «Ό,τι κάναμε με τον εξάδελφό σου, το κάναμε για να σε σώσουμε και να σε γλιτώσουμε απ' αυτό το τέρας...» είπε επιτακτικά και ψύχραιμα η Κάστρου. Η Φούλα όμως δεν ησύχαζε, κι έτσι η μάνα της της έδωσε ένα δυνατό χαστούκι. Ύστερα η Μπέλλου την οδήγησε στο δωμάτιο των παιδιών, που στο μεταξύ είχαν ξυπνήσει – για να δικαιολογήσουν τη φασαρία, είπαν ότι ο Δημητράκης ο Μοσκιός μάλωνε με τον μπαμπά.

Λίγο αργότερα, ο Μοσκιός και η Μπέλλου έπιασαν τον Αθανασόπουλο, ο πρώτος από τους ώμους και η δεύτερη από τα πόδια, τον τοποθέτησαν σε μια κου-

βέρτα και τον έσυραν μέχρι το μπάνιο, ενώ η Κάστρου έδωσε οδηγίες στην υπηρέτρια να καθαρίσει όλα τα αίματα. Το μεγάλο πρόβλημα ήταν τι θα έκαναν το πτώμα.

Η ώρα είχε πάει οκτώμισι το πρωί και η Κάστρου, σαν να μη συνέβαινε τίποτα, ανέβηκε στον πάνω όροφο, στο σπίτι της γειτόνισσας Παπαδάκη, δήθεν για να πιει καφέ, αν και στην πραγματικότητα ήθελε να μάθει αν εκείνη είχε ακούσει τους πυροβολισμούς και αν είχε γενικότερα αντιληφθεί τη φασαρία στο ισόγειο. Αφού ήπιαν τον καφέ τους και συζήτησαν για τον σεισμό που είχε ταρακουνήσει τη νύχτα την Αττική και την Κορινθία, η Κάστρου ζήτησε από τη γειτόνισσα να κρατήσει τα εγγονάκια της, γιατί είχαν δουλειές στο σπίτι. Πραγματικά, ανέβασαν με την οικιακή βοηθό τα τρία παιδάκια και η Κάστρου, γεμάτη ικανοποίηση που η γειτόνισσα δεν είχε καταλάβει τίποτα από τα διαδραματισθέντα, προχώρησε στις επόμενες κινήσεις της, για να αντιμετωπίσει το μέγα πρόβλημα του πτώματος.

Έτσι, η ίδια, ο Μοσκιός και η Μπέλλου σήκωσαν το πτώμα, το έβαλαν σε μια σκάφη και το μετέφεραν στο δωμάτιο των παιδιών. Στη συνέχεια, η Κάστρου έδωσε χρήματα στην Μπέλλου για να αγοράσει τρεις οκάδες οινόπνευμα, που θα τους χρησίμευε για να κάψουν το πτώμα. Πράγματι, οι τρεις τους προχώρησαν στην εφαρμογή του σχεδίου, ο Μοσκιός περιέλουσε το πτώμα με οινόπνευμα και έβαλε φωτιά. Όμως το πτώμα του άτυχου εργολάβου δεν καιγόταν και ο Μοσκιός συνέχιζε να ρίχνει οινόπνευμα, ώσπου τέλειωσε, ενώ η

μυρωδιά από την καύση είχε αρχίσει να βγαίνει από το παράθυρο και οι τρεις δράστες φοβήθηκαν μήπως προδοθούν – έτσι σταμάτησαν.

Η πανούργα Κάστρου καθησύχασε τον Μοσκιό και την Μπέλλου με τις εξής φράσεις: «Μη φοβάστε, υπάρχει κι άλλος τρόπος να το ξεφορτωθούμε». Έδωσε εντολή στην υπηρέτρια να φέρει από την κουζίνα το καινούριο μαχαίρι που είχαν αγοράσει πριν μερικές μέρες στη λαϊκή αγορά, και στη συνέχεια απευθύνθηκε στον Μοσκιό: «Εσύ είσαι ο άντρας του σπιτιού, κομμάριασέ το!». Στο μεταξύ είχε ήδη νυχτώσει και το πτώμα το είχαν μεταφέρει στο πλυσταριό. Ο Μοσκιός, με τη βοήθεια της Μπέλλου και τις υποδείξεις της Κάστρου, έκοψε το κεφάλι και τα πόδια, και, αφού τελείωσε ο τεμαχισμός, αγόρασαν χασαπόχαρτο, δύο σακιά και σπάγκο, για να ολοκληρώσουν το μακάβριο έργο τους. Πρώτα τύλιξαν τα κομμάτια με το χασαπόχαρτο και τις εφημερίδες, κι έπειτα τα τοποθέτησαν στα δύο τσουβάλια και τα έραψαν καλά με τον σπάγκο.

Και ενώ το πρόβλημα δεν είχε λυθεί ακόμα, καθώς δεν ήξεραν τι θα έκαναν τα τσουβάλια με το πτώμα, εμφανίστηκε στο σπίτι ένας από τους πολλούς εραστές της Κάστρου, ο χρυσοχόος Σπύρος Μαγουλόπουλος, για να παραδώσει στη Φούλα το ρολόι που είχε επισκευάσει. Με χάδια και υποσχέσεις, και αφού του αποκάλυψε όσα είχαν συμβεί, η σατανική Κάστρου τον κατάφερε να βοηθήσει. Ο Μαγουλόπουλος υποσχέθηκε, και μάλιστα μπροστά στη Φούλα –και με αυτή φέρεται να είχε σχέσεις–, πως θα βοηθούσε στην εξαφάνιση του πτώματος.

Πραγματικά, πήρε τον ανιψιό του Αντώνη Μαγουλόπουλο, βρήκε και τον καραγωγέα Γιώργο Κορναράκη, τον οποίο πλήρωσε αδρά, 1.500 δραχμές, και οι τρεις τους μετέφεραν με προφυλάξεις το πτώμα στον Κηφισό, πετώντας τελικά τα τσουβάλια σε σχετικά ασφαλές σημείο, όπου δεν περνούσε νερό, ενώ ο Μαγουλόπουλος ζήτησε φυσικά από τους υπόλοιπους δύο να μη μιλήσουν πουθενά για όσα έμαθαν και είδαν. Μάλιστα, αρχικά είχαν την ιδέα να ρίξουν τα τσουβάλια στον Ιλισό ποταμό, αλλά η Κάστρου αντέδρασε και είπε πως ήταν πολύ κοντά στο σπίτι, κι έτσι κινδύνευαν να αποκαλυφθούν.

Ανήμερα των Φώτων, όμως, ο μικρός Γιάννης Γκαβές, όπως προαναφέρθηκε, περνώντας από την περιοχή, είδε τα τσουβάλια με το περίεργο περιεχόμενο και ενημέρωσε τους γονείς του, οδηγώντας στην αποκάλυψη των τραγικών συμβάντων. Μετά την πλήρη διαλεύκανση του φρικιαστικού εγκλήματος, οι τέσσερις πρωταγωνιστές συνελήφθησαν και προφυλακίστηκαν στις φυλακές Αβέρωφ, στη λεωφόρο Αλεξάνδρας (όπου σήμερα βρίσκονται ο Άρειος Πάγος, το Εφετείο Αθηνών και άλλες δικαστικές υπηρεσίες). Οι υπόλοιποι τρεις κατηγορούμενοι οδηγήθηκαν στις φυλακές της Συγγρού. Τα τρία παιδάκια, που τα κρατούσε η γειτόνισσα Παπαδάκη, του πάνω ορόφου, τα παρέλαβε η γιαγιά τους, Κατίνα Αθανασοπούλου, και τα πήγε στο χωριό της, το Αναβρυτό Αρκαδίας, για να τα μεγαλώσει.

Η πολύκροτη δίκη

Ακολούθησε η πολύκροτη δίκη, η οποία άρχισε το πρωί της Πέμπτης, 18 Φεβρουαρίου 1932 (περίπου έντεκα μήνες μετά τη δολοφονία), ενώ η απόφαση εκδόθηκε στις τρεις και μισή τα ξημερώματα της Πέμπτης, 24 Μαρτίου 1932. Τη δίκη παρακολούθησαν, πλην των Ελλήνων, και πολλοί δημοσιογράφοι που κατέφθασαν από διάφορες χώρες της Ευρώπης, λόγω του τεράστιου ενδιαφέροντος που παρουσίαζε η υπόθεση. Πλήθη κόσμου συνέρρεαν τις μέρες που συνεδρίαζε το κακούργο δικείο, μέσα κι έξω από την αίθουσα της οδού Σανταρόζα, με πολλούς από τους περιεργούς θεατές και περαστικούς να γιουχάρουν και να απειλούν τους κατηγορούμενους – αρκετές φορές μάλιστα προσπάθησαν κάποιοι να τους λιντσάρουν, και κυρίως την αποκαλούμενη «κακούργα πεθερά», την Κάστρου.

Στο εδώλιο του κατηγορουμένου κάθισαν επτά άτομα: Η Κάστρου, η Φούλα, ο Μοσκιός, η Μπέλλου, ο Σπύρος Μαγουλόπουλος, ο ανιψιός του Αντώνης Μαγουλόπουλος και ο караγωγέας Γιώργος Κορναράκης. Περισσότεροι από πενήντα μάρτυρες κατηγορίας και υπεράσπισης εξετάστηκαν κατά τη διάρκεια της ακροαματικής διαδικασίας και, όταν έφτασε η ώρα των απολογιών, η Κάστρου τα πήρε όλα πάνω της, υποστηρίζοντας ότι μόνο αυτή έφταιγε και κανείς άλλος, ζητώντας από τον πρόεδρο και τον εισαγγελέα να την καταδικάσουν σε θάνατο. Σε επίμονες ερωτήσεις του προέδρου του δικαστηρίου για τη σκηνή του φόνου η Κάστρου απάντησε: «Κύριε πρόεδρε, η κόρη μου εκείνη

τη βραδιά ήταν άρρωστη. Εκείνος ήλθε πιωμένος και της ζητούσε να υποκύψει στα γούστα του. Όταν εκείνη αρνήθηκε, άρχισε ο καβγάς. Τη χτύπησε κι η Φούλα σηκώθηκε σαν τρελή φωνάζοντας: Σώστε με απ' αυτό το μαρτύριο! Δεν αντέχω άλλο. Κι εμείς τη σώσαμε, κύριε πρόεδρε».

Ενδιαφέρον όμως έδειξαν όλα τα μέσα ενημέρωσης εκείνης της εποχής για την απολογία της Φούλας, η οποία έγινε σε άπταιστη καθαρεύουσα. Είπε μεταξύ των άλλων: «Με επαντρεύτηκε χωρίς την θέλησίν μου και όμως τον ηγάπησα! Εγώ εφρόντιζα διά το μέλλον του και αυτός με ύβριζε και με έδερνε. Και τα δακτυλίδια μου ακόμα, τα έβαλε ενέχυρο διά να χαρτοπαίζει στις λέσχες».

Ο πρόεδρος επέμενε για την ώρα του φόνου και η Φούλα απάντησε: «Ο μακαρίτης, ελθών εις την οικίαν, κατεκλίθη δίπλα μου. Με εξύπνησεν και ήρχισεν τας θωπείας. Αι θωπείαι επροχώρησαν υπερβαλλόντως και εξήτησεν να ασκήσει τα συζυγικά αυτού δικαιώματα. Ούσα ασθενής, ηρνήθην και ως εκ τούτου προεκλήθη σκηνή μεταξύ εμού και του συζύγου μου. Ούτος απειράθη να μεταχειρισθεί βίαν. Έξαλλος μοι έσχισε την νυκτικιά και ημίγυμος, καταβάλλουσα τεραστίαν προσπάθειαν, διέφυγον των χειρών του και απεμακρύνθη της κλίνης κραυγάζουσα: Απαλλάξτε με από το μαρτύριο αυτό!».

Σε άλλο σημείο της απολογίας της είπε: «Επήγα να αγοράσω εφημερίδα κι έγινε το κακό. Γυρνώντας ήκουσα έναν περιεργο κρότο και μέσα πολύς θόρυβος. Είδα τον εξάδελφόν μου να βγαίνει με ματωμένα τα ρούχα

του. Η μητέρα μου είπε: Έμπα μέσα και σιωπή! Ο Μοσκιός εσχότωσε τον Μίμη! Έξαλλη εγώ βάζω φωνάς: Έναν πόλισμαν, έναν πόλισμαν... Η μητέρα μου εξαγριώνεται και μου δίνει δύο τρία σκαμπίλλια, τόσο δυνατά ώστε με εξάλισαν. Και μου επανέλαβε: Κοίταξε να ησυχάσεις και να μη μιλείς διόλου και μας προδώσεις, ό,τι εκάναμε το εκάναμε για να σε σώσουμε. Σκέψου ότι πρόκειται για τη μητέρα σου και τον πρώτο εξάδελφό σου».

Ο Μοσκιός, ο οποίος κατά τη διάρκεια της προφυλάκισής του οδηγήθηκε στο Δρομοκαϊτειο Νοσοκομείο, προσκόμισε στο δικαστήριο δύο γνωματεύσεις από ψυχιάτρους για την κακή κατάσταση της υγείας του, κι έτσι δεν απολογήθηκε, αλλά απάντησε μόνο σε λίγες ερωτήσεις, όσο του επέτρεπε η κατάστασή του. Καθ' όλη τη διάρκεια της δίκης έμεινε σκυμμένος, πάντοτε με τους αγκώνες ακουμπισμένους στα γόνατα, και έφτυνε διαρκώς προς το δάπεδο. Του γίνονταν παρατηρήσεις αλλά εκείνος, λόγω της κατάστασής του, ήταν σε άλλο κόσμο.

Η Μπέλλου, ανάμεσα στα άλλα, είπε στην απολογία της: «Έκανα ό,τι με διέτασαν οι κυρίες μου. Υπηρέτρια ήμουν. Έπρεπε να κάνω ό,τι μου έλεγαν, ό,τι με διέτασαν». Τελικά το δικαστήριο εξέδωσε την απόφασή του, καταδικάζοντας σε θάνατο την Αρτέμιδα Κάστρου (πεθερά) και τη Σοφία (Φούλα) Αθανασοπούλου (σύζυγο). Η οικιακή βοηθός (Γιαννούλα Χρήστου Μπέλλου) καταδικάστηκε σε ισόβια, ο ανιψιός (Δημήτριος Περικλέους Μοσκιός) σε κάθειρξη 20 ετών, ενώ στον Σπύρο Μαγουλόπουλο επιβλήθηκε φυλάκιση 18 μηνών. Οι

Αντώνιος Μαγουλόπουλος και Γεώργιος Κορναράκης (καραγωγέας) κρίθηκαν αθώοι.

Οι τρεις γυναίκες οδηγήθηκαν στις φυλακές Αβέρωφ, όπου μάλιστα ο διευθυντής των φυλακών θαμπώθηκε από τα κάλλη της Φούλας και την αγάπησε παράφορα, με αποτέλεσμα εκείνη να περνάει πολύ καλά ως έγκλειστη. Μέσα στις φυλακές γνωρίστηκε με μια διαβόητη συγκρατούμενή της, τη συνομήλική της Κούλα Χριστοφιλέα, ηγετικό μέλος της συμμορίας «Ροκαμβόλ», που λήστευε και σκότωνε τα θύματά της.

Περί τα μέσα Ιουλίου του 1941 το Συμβούλιο Χαρίτων έδωσε χάρη σε πολλούς φυλακισμένους για την αποσυμφόρηση των φυλακών, κι έτσι αποφυλακίστηκαν όλοι οι καταδικασθέντες για την υπόθεση Αθανασόπουλου (επίσης αφέθηκε ελεύθερη και η Κούλα Χριστοφιλέα). Η Φούλα, παρά τις υποσχέσεις που έδινε στον διευθυντή των φυλακών, αρνήθηκε να τον παντρευτεί. Αγάπησε και παντρεύτηκε έναν αξιόλογο συνταγματάρχη με πλούσια πολεμική και εθνική δράση, και οι δυο τους έζησαν ευτυχισμένοι. Πέθανε το 1974, από ανακοπή καρδιάς.

Η Κάστρου είχε πεθάνει νωρίτερα, το 1956, μετά από βαριά ασθένεια που την ταλαιπώρησε για μεγάλο χρονικό διάστημα, ενώ ο Μοσχιός απεβίωσε τον Ιανουάριο του 1936 από φυματίωση των εντέρων, μέσα στις φυλακές Συγγρού. Η Μπέλλου, με τη βοήθεια της Κάστρου, καλοπαντρεύτηκε έναν μεσήλικα Κεφαλλονίτη κι έζησαν ευτυχισμένοι.

Τελειώνοντας, παραθέτω το πολυσυζητημένο τραγούδι που έγραψε ο Μοντανάρης.

Στου Χαροκόπου τα στενά μια μικροπαντρεμένη
εσκότωσε τον άντρα της βρε η δαιμονισμένη.
Στον ύπνο που κοιμόντανε μάνα και θυγατέρα
εβάλανε τον ανιψιό και του 'ριξε τη σφαίρα.

Κι η Φούλα τότε φώναξε, μάνα μου πώς σπαράζει!
Κι η μάνα της απάντησε «πνίχτε τον» και διατάζει:
«Βάλτε φωτιά και καύτε τον και κάντε τον κομμάτια
και μπρος να τον πετάξουμε να μη μας δούνε μάτια».

Τότε τον πήραν σέρνοντας, στη σκάφη τον πετάνε,
φωτιά του βάζουν να καεί, στέκονται τον κοιτάνε.
«Πω πω καπνός και μυρουδιά, σβήστε τον θα πιαστούμε.
Κομμάτια να τον κάνομε, έτσι θα σκεπαστούμε».

Με μια καρδιά μαρμάρινη τον έκανε κομμάτια
με τέχνη και υπομονή ανύποπτα δεμάτια
και νύχτα τον πετάξανε στο ρέμα να τα πάρει.
Μα αυτά στην άκρη στάθηκαν, Θεού ήτανε η χάρη
για να πιαστούν οι αίτιοι πραγματικοί φονιάδες
κι όχι ο γιατρός ο φίλος του κι οι δύο φιλενάδες.

Ένας διαβάτης που περνά περίεργα κοιτάζει.
«Τι να 'ναι αυτά τα δέματα;» Κακό στον νου του βάζει.
Του αστυνόμου μίλησε, στο ρέμα πάνε πάλι,
τα δέματα ανοίξανε βλέπουν κορμί, κεφάλι.

Ανατριχιάζουν κι έφριξαν σαν είδανε ανθρώπου
κορμί, κεφάλι, δέματα να είναι τέτοιου τρόπου.
Κι η αστυνομία άρχισε, οι κύριοι Κουτσομάρης,
Λεονταρίτης και λοιποί, ο πρώτος είναι ο Άρης
που έριξε όλο το φως στην εγκληματική
και τους τσακώσαν όλους τους κι είναι στη φυλακή.

*Βρε Φούλα δεν εσκέφτηκες δεν πόνεσε η καρδιά σου
τον άντρα σου, τα νιάτα σου, τα άμοιρα παιδιά σου.
Βρε Φούλα πώς εβάστηξες και πώς βαστάς ακόμα
εσύ να 'σαι στη φυλακή κι άντρας σου στο χώμα.*

*Κι εσύ κακούργα πεθερά τους πήρες στον λαιμό σου
την κόρη σου, τον ανιψιό, τη δούλα, τον γαμπρό σου.
Καημένε Αθανασόπουλε, τι σου 'μελλε να πάθεις
από κακούργα πεθερά τα νιάτα σου να χάσεις.*

*Σαν το 'μαθε η μανούλα του κλείνουν τα γόνατά της
και πέφτει κάτω αναίσθητη μες στην αυλόπορτά της.
Ωσάν το ψάρι σπαρταρά και σαστισμένη κραάζει:
«Τον γιο μου εσκοτώσανε, πω πω» κι αναστενάζει.
Φωνή, αντάρα, κλάματα, δάκρυα σαν ποτάμι
εγέμισαν τα στήθη της και τρέμει σαν καλάμι.*

*Μάνα, γλυκιά μανούλα μου, πάψε τα δάκρυά σου
και πάρε τα παιδάκια μου μέσα στην αγκαλιά σου.
Αυτά θα έχεις για παιδιά, μένα λησμόνησέ με,
θα με σταυρώσει η Παναγιά, μάνα συγχώρησέ με.*